

Chương 2

Thiên Hình Địa Ảnh

Lão nhân lại cười, day qua lão nhân lớn kia:
- Sao đại ca không suy ra chứ? Nếu chịu khó suy ra, tức khắc hiểu ngay. Nếu người bạn nhỏ này cố ý sanh sự, thì sao lại chẳng hủy diệt toàn diện các loài hoa, mà chỉ phá hoại riêng một khóm cúc? Hấn nhắm vào hoa vàng, chừa hoa đỏ, như vậy là rõ rệt lắm rồi!

Lão nhân lớn quát to:

- Lão phu từng nói, bất cứ ai cũng chẳng được bán mạng đến chốn này, nếu tiểu tử không vì sanh sự mà đến, thì là vì lẽ gì chứ?

Qua hai tiếng đại ca, tiểu đệ, Triển Mộng Bạch đoán ra được họ là hai anh em với nhau, song tính khí lại tương khắc rõ rệt như nước với lửa. Chàng không tìm thấy một điểm nhỏ tương đồng. Một người thì quá thô bạo, cộc lốc, còn một người thì hòa dịu trầm tĩnh.

Lão nhân ồm cười nhẹ, tiếp:

- Bạn nhỏ có biết không, nơi đây là vùng cấm địa đối với võ lâm, bất cứ ai cũng chẳng được phép đặt chân đến! Bạn nhỏ không nghe ai nói như vậy sao?

Triển Mộng Bạch hừ lạnh:

- Tại hạ đến đây rồi thì sao?

Lão nhân ồm không để cho vị đại ca được đối thoại, chặn lời:

- Vô ý mà đến, thì miễn luôn. Cố tình mà đến thì...

Triển Mộng Bạch hét:

- Tại hạ cố tình đến đây đó!

Lão nhân ồm cau mày, song vẫn giữ vẻ từ hòa:

- Người bạn nhỏ dám ăn nói ngênh ngang trước mặt anh em lão phu, hẳn là chưa biết anh em lão phu?

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Biết cũng thế, không biết cũng thế thôi!

Lão nhân ồm thở dài:

- Có khi nào bạn nhỏ nghe nói đến Côn Lôn Song Tuyệt chẳng?

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Thiên Hình, Địa Ảnh, Côn Lôn Song Tuyệt, phàm ai học võ lại chẳng nghe nói đến chứ? Tại hạ có điếc đâu mà chẳng nghe giang hồ truyền khẩu với nhau!

Lão nhân ồm thở dài:

- Đã biết anh em tại hạ là ai, thì bạn nhỏ cũng nên...

Triển Mộng Bạch vụt cười vang:

- Các hạ không sợ nói láo mãi rồi cái lưỡi thụt mất à! Dù có lừa ai, cũng không nên lừa bằng cách đó! Nếu các hạ tự xưng là Côn Lôn Song Tuyệt, là Địa Ảnh, Thiên Hình, thì tại hạ đây cũng có thể cho mình là Ngọc Hoàng Thượng Đế! Tại hạ khuyên các vị hãy im miệng lại đi.

Lão nhân lớn nhần nhìn quá độ rồi, không còn nhần nhìn được nữa, hét lên như sấm:

- Tức chết lão phu! Chẳng lẽ Côn Lôn Song Tuyệt lại có người giả mạo!

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Được rồi, tạm thời tại hạ cứ chấp nhận hai vị là Côn Lôn Song Tuyệt thực sự đó. Nhưng các vị cứ trao ngay con rắn độc màu đỏ cho tại hạ đi!

Lão nhân ồm, có sắc mặt bình hòa, đột nhiên xanh mặt.

Lão nhân lớn quắc đôi mắt đỏ như lửa, râu và tóc của lão ta dựng đứng lên, phần nộ hết sức. Thay vì lão hò hét, lão lại ngửng mặt lên không, bật cười ha hả, cười cuồng dại.

Cười một lúc, lão gần từng tiếng:

- Hay! Hay quá! Thì ra người đến đây là vì cái việc đó!

Triển Mộng Bạch cao giọng:

- Đúng vậy! Tại hạ vì việc đó mà đến!

Bây giờ lão nhân mới tỏ lộ niềm phấn uất, lão hét to:

- Người vì việc đó mà đến, thì đừng mong sống sót mà trở lại...

Ánh mắt lão chớp chớp, từng tia bắn ra sáng ngời, lão chậm chạp bước tới.

Lão nhân ồm chừng như cũng phần nộ như vậy, nên lần này cứ để đại ca bước tới, không hề ngăn trở.

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực, chờ.

Lão nhân lớn cứ bước, chân lão ấn sâu xuống mặt sân. Nền sân bằng đá, mà lão hằn dấu chân sâu như vậy, đủ biết lúc đó lão vận toàn công phu nội lực, và cái chiêu do lão sắp sửa phát xuất hẳn phải mãnh liệt phi thường.

Rồi con người cao lớn đó đưa tay lên. Đôi tay cũng từ từ lên cao như đôi chân từ từ bước.

Triển Mộng Bạch cười lạnh:

- Cứ động thủ đi! Các hạ đã già rồi, tại hạ nhường cho ba chiêu để giữ lễ kính lão đắc thọ!

Câu nói đó là một câu xúi giục. Nếu chàng không muốn giục người ta giết chàng sớm, thì hẳn là chàng có niềm tự tin gần như kẻ điên, không biết sợ bất cứ việc gì!

Bỗng, chàng nhận ra, đôi mắt của lão nhân đỏ như than hồng, rồi luôn mặt mày chân tay cũng đỏ, chẳng khác nào lão từ trong một thùng nước sơn màu đỏ vừa bước ra.

Triển Mộng Bạch đến lúc đó mới kinh khiếp, không còn dám khinh thường nữa, cấp tốc vận tụ toàn chân lực vào hai tay, giữ vững chân tấn, chắc như tòa thành.

Bỗng từ xa xa, một người gọi vọng đến, hấp tấp:

- Xuất thủ lưu tình, đại ca!

Một bóng người màu đỏ, vút đến như tên xẹt.

Lão nhân ồm biến sắc kêu lên:

- Mai muội đã đến, thế là có sự lầm lẫn trong việc này!

Lão cúi nhanh mình, nhặt một tảng đá lớn, lao vút tảng đá về phía lão nhân lớn.

Tảng đá có vòng hoành mấy thước, dày hơn một thước, ít nhất nặng cũng hơn năm trăm cân.

Triển Mộng Bạch lấy làm lạ, tự hỏi lão nhân này làm cái chi mà kỳ thế?

Lão nhân lớn đang gồng hai cánh tay, bất thành linh hự một tiếng to, đoạn vung cánh tay tả ra vỗ một chưởng.

Một tiếng bốp vang lên, đá vụn, cát bụi bắn tung tóe. Tảng đá to lớn vỡ tan, như một khối muối rã rời.

Lão nhân ồm hú vọng một tiếng dài, phũ ống tay áo, quét sạch những bụi đá còn xoay vùn vùn trong không gian, dồn đi ra ngoài xa, rơi xuống chất lại thành đồng như có bàn tay dùng ôm gom lại rất kỹ.

Triển Mộng Bạch mục kích hai tuyệt kỹ, sững sờ nhìn.

Chàng nhìn xuống chân lão nhân vừa phát chưởng, thấy đôi chân lão lún sâu vào đá độ nửa thước.

Chàng lắc đầu, hết sức hãi hùng.

Trong khi đó, bóng đỏ đã đáp xuống cục trường.

Lão nhân cao lớn quát:

- Việc gì chứ? Tại sao thế?

Thiếu phụ áo đỏ không đáp ngay, chỉ lắc lắc chiếc đầu mấy lượt rồi thở dài:

- Nguy thật! Nguy thật!

Rồi bà day qua Triển Mộng Bạch tiếp:

- Tiểu tử, tảng đá thay người đấy! Chiêu vừa rồi là Lục Dương Chưởng. Liệu người có rắn chắc bằng tảng đá đó không chứ?

Triển Mộng Bạch trố mắt:

- Lục Dương Chưởng?... Chẳng lẽ họ là Côn Lôn Song Tuyệt thực sự?

Thiếu phụ áo đỏ thở dài:

- Đáng lẽ người phải nhận ra con người trước mặt chứ? Thử hỏi trên đời này, Lôi Chấn Khai Sơn, Lục Dương Thần Chưởng là một môn công vô địch, ngoài Công Tôn Thiên Hình ra, còn ai luyện thành?

Triển Mộng Bạch chớp mắt, một lúc lâu, lắc đầu:

- Nếu họ là Côn Lôn Song Tuyệt thì đáng lẽ ra không nên dùng những thủ đoạn tà đạo bàng môn, định mưu thiết kế hại người mới phải chứ?

Lão nhân cao lớn trố mắt quát to:

- Mưu gì? Kế gì?

Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Nuôi dưỡng độc trùng, phóng độc ám hại người chứ còn mưu kế gì nữa.

Lão nhân lồng lộn lên:

- Ai phóng độc trùng? Hại ai?

Triển Mộng Bạch cười nhạt:

- Các hạ chứ còn ai? Các hạ phóng độc trùng, hại Đế vương cốc chủ, làm cho nhân gia suốt đời chẳng dám rời cốc mà bôn tẩu trên giang hồ. Các hạ định chối hành động đó phải không?

Lão nhân cao lớn chớp chớp mắt, đột nhiên ngẩng mặt lên không cười ha hả:

- Tiêu Vương Tôn với lão phu là chỗ quen thân, làm gì có việc lão phu hãm hại lão ấy chứ? Tiểu tử! Người bị kẻ nào đó lừa rồi!

Lão nhân ồm cũng cười, tiếp:

- Tiêu Vương Tôn không chường mặt trên giang hồ, là do quy củ ngày trước của cốc, điều đó không liên quan gì đến bọn lão phu. Làm gì lão phu có ý hãm hại lão ta?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tại hạ khó tin quá chừng! Thế...

Lão nhân ồm chặn lời:

- Chủ nhân của Đế vương cốc ngày trước là người trong hoàng tộc, vì có biến tại triều đình nên phải đến sơn cốc mà ẩn mình, lập ra môn quy, cấm những người trong cốc tham gia mọi sinh hoạt trên giang hồ. Trải qua nhiều thế hệ, qui cũ đó không còn được tôn trọng nghiêm mật như buổi ban đầu, do đó có một số người thỉnh thoảng xuôi ngược đó đây, và người trên giang hồ mới hiểu ít nhiều bí mật về thân thế của họ. Tuy nhiên, những vị cốc chủ vẫn chưa dám công nhiên xuất hiện giang hồ.

Triển Mộng Bạch suy nghĩ một lúc lâu, đoạn thở dài:

- Nếu vậy là tại hạ lầm.

Lão nhân cao lớn hét:

- Tự nhiên là người lầm rồi, còn phải nói gì nữa! Người hồ đồ quá, vu oan cho người, xâm phạm khu vực người, hủy hoại công trình của người đến thế mà còn ngê ngàng! Đừng tưởng chỉ buông một tiếng "lầm" là đủ. Bởi cái lầm tai hại đó người sẽ chẳng ly khai nơi đây được đâu!

Triển Mộng Bạch ưỡn ngực:

- Bất cứ việc gì tại hạ cũng đảm đương như thường! Thế các hạ muốn gì nào, các hạ muốn làm gì cứ làm đi!

Lão nhân cao lớn cười vang:

- Tuổi thì nhỏ, gan lại to...

Thiếu phụ áo đỏ dịu dàng:

- Thiếu niên đó có liên quan đến tiểu muội, xin đại ca hãy giao hấn cho tiểu muội xử trí!

Lão nhân cao lớn trừng mắt, hét oang oang:

- Người xúi dục người ta đến đây hủy diệt trọn khu hoa cúc vàng của ta, ta chưa hỏi tội người còn định chen vào việc của ta nữa à?

Dừng lại một chút, lão day qua Triển Mộng Bạch, cất giọng cao hơn:

- Nếu người có can đảm, cứ đứng đây chờ lão phu! Lão phu vào nhà một chút, sẽ trở ra đây gấp.

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Có giết chết, tại hạ cũng chẳng đi đâu! Đừng lo, tại hạ sẽ đứng đây chờ các hạ đến ngày tận thế!

Lão nhân cao lớn gật gù:

- Khá đó!

Lão quay mình, bước những bước dài, chậm chạp rời khỏi cục trường.

Thiếu phụ áo đỏ liếc sang lão nhân ốm còn đứng đó, rồi trở qua Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Người nên đi gấp đi!

Lão nhân ốm cười nhẹ:

- Phải đó, bạn nhỏ nên đi gấp đi! Một khi đại ca nổi giận, là trên đời này chẳng có một ai xoa dịu niềm phẫn nộ được. Đi đã đành, hơn thế trong khi chưa rời xa đỉnh núi này lại phải cẩn thận cho lắm!

Lão nhìn thiếu phụ, buông luôn:

- Còn Mai muội nữa, cũng nên đi nơi khác, tránh mặt đại ca trong lúc này.

Thiếu phụ áo đỏ sừng sộ:

- Ai mượn nhị ca lo hảo?

Lão nhân ốm mỉm cười, không nói gì nữa, bỏ đi luôn.

Triển Mộng Bạch nhận ra chừng như lão nhân ốm có phần nào sợ hãi thiếu phụ áo đỏ. Sợ nhưng lại thân, chàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi giữa hai người có mối liên quan gì.

Thiếu phụ là vợ của một trong hai lão nhân?

Nếu là vợ, sao bà ta lại xúi người ngoài đến đây tàn phá đám hoa tươi đẹp của chồng?

Nếu không là vợ, thì bà ta bằng vào đâu mà có oai lực khiến Côn Lôn Song Tuyệt phải nể nang?

Thiếu phụ nắm tay chàng, kéo đến bờ đá bao vòng vùng hoa cúc, bảo chàng ngồi xuống đó.

Triển Mộng Bạch chưa ngồi, bà ngồi trước, rồi điểm phốt một nụ cười, hỏi:

- Tính khí của Công Tôn Địa Ảnh rất ôn hòa, người đã làm gì khiến lão ta nổi giận lên như vậy?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Chỉ vì tại hạ đoài hỏi con rắn độc màu hồng...

Thiếu phụ mỉm cười:

- Thảo nào! Người biết không, hai anh em họ rất cố kỵ câu nói đó. Từ nhiều năm qua, đã có bao nhiêu người chết với họ chỉ vì câu nói đó!

Triển Mộng Bạch trố mắt:

- Sao lạ vậy?

Thiếu phụ áo đỏ cười nhẹ:

- Người muốn biết cứ hỏi nơi Triều Dương phu nhân, bà ấy sẽ giải thích cho mà biết.

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Tại sao phu nhân hiểu là tại hạ có quen Triều Dương phu nhân?

Thiếu phụ áo đỏ mỉm cười, lấy trong mình ra chiếc túi bằng tơ, bà lắc lắc nó trước mặt Triển Mộng Bạch, hỏi:

- Người nhận ra chiếc túi này chứ?

Triển Mộng Bạch đưa tay sờ vào mình, bất giác biến sắc hấp tấp hỏi lại:

- Chiếc túi do do Triều Dương phu nhân tặng tại hạ, làm sao nó về tay phu nhân?

Thiếu phụ áo đỏ đáp:

- Vừa rồi, lúc người rơi xuống hố sâu, người đã bỏ rơi nó trên miệng hố. Nếu ta không thấy nó thì chưa chắc gì ta đã cứu người!

Triển Mộng Bạch hết sức hoang mang, song tính khí quật cường, chàng không chịu hỏi tiếp.

Chàng không hỏi, thiếu phụ nói tiếp:

- Thấy chiếc túi, ta biết ngay người có liên quan như thế nào đó với Triều Dương phu nhân. Ta lại thấy người can trường, không khuất phục trước uy vũ...

Bà lại cười, rồi tiếp:

- Ai khác, hẳn là không quay mình trở lại cứu người bởi người đã bị ta lừa, ta hãm hại rồi, mà không hề hờ môi van xin cứu mạng. Nhưng người thoát chết rồi lại chẳng tỏ lời oán trách ta, trái lại còn cảm kích tình nguyện giúp việc cho ta. Bởi thế ta lại theo người lên đây để cứu người lần thứ hai.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Cho đến bây giờ tại hạ cũng chưa tin các vị!

Thiếu phụ thở dài:

- Người còn hoài nghi cái chi, hờ tiểu tử? Người có biết là kẻ lừa người lên đây có dụng ý loại trừ người chẳng? Nếu dọc đường người không gặp ta, và nếu ta không bắt gặp bất ngờ chiếc túi thêu của Triều Dương phu nhân, thì phỏng người có còn sống sót đến phút giây này chẳng?

Triển Mộng Bạch sửng sốt.

Một lúc lâu, bỗng chàng đứng lên, hấp tấp thốt:

- Tại hạ xuống núi một chút, tí nữa sẽ lên lại ngay.

Chàng hấp tấp chạy đi.

Thiếu phụ áo đỏ gọi:

- Khoan đã! Đợi nghe ta nói xong rồi hãy đi. Người cũng chẳng cần phải trở lên đây nữa, tránh gặp cái lão cao lớn đó, nhất định là thế nào lão cũng tìm người để trút cái hận lên đầu người!

Nhưng Triển Mộng Bạch đã đi xa rồi, có lẽ chàng không nghe thiếu phụ nói gì.

Chừng như thiếu phụ muốn chạy theo ngăn chàng lại, song nghĩ sao không rõ, bà cứ ngồi yên tại chỗ, buông tiếng thở dài.

Chạy đi, Triển Mộng Bạch nghe niềm hận dâng lên, càng phút càng mạnh, tràn ngập cả lòng.

Chàng vừa chạy, vừa nghĩ:

- Ta đối với hấn, hết sức nhiệt tình, ta còn sẵn sàng kết nghĩa đệ huynh, tại sao hấn toan hãm hại ta?

Chàng xuống núi, quyết tìm Dương Toàn, hỏi cho ra lẽ.

Không lâu lắm, chàng đến tấm bia cảnh cáo. Từ xa xa, chàng thấy một bóng người.

Những người đó thấy chàng, giật bắn mình như vừa bị sét đánh ngay đỉnh đầu, hăm nhanh đôi chân, dừng lại.

Người đó chính là Dương Toàn.

Hấn suy tính thời gian, độ chừng là Triển Mộng Bạch đã chết nơi tay Côn Lôn Song Tuyệt, nên hối hả chạy lên, nhặt thây.

Vừa chạy lên, hấn vừa sắp xếp một kế hoạch. Trước hết, hấn sẽ yết kiến Côn Lôn Song Tuyệt, hấn sẽ tự giới thiệu là môn đệ của Ngạo Tiên Cung, Song Tuyệt sẽ nể mặt sư phụ hấn, mà không làm gì khó khăn cho hấn.

Rồi hấn xin nhận xác chết của Triển Mộng Bạch, mang về Ngạo Tiên Cung, trình cho Lam Thiên Chùy.

Hấn cao hứng vô cùng, vừa lúc niềm cao hứng bốc mạnh thì Triển Mộng Bạch lại xuất hiện trong tầm mắt của hấn.

Tự nhiên hấn phải kinh hãi, hỏi hớ hênh:

- Hiền đệ... không chết?

Trông thấy Dương Toàn là Triển Mộng Bạch sôi giận rồi, tuy nhiên, chàng cố nén lòng, điểm nụ cười lạnh, buông gọn:

- Tự nhiên là không chết.

Trong thoáng mắt, Dương Toàn đổi thần sắc, vẻ kinh hãi biến mất, nhường chỗ cho niềm hân hoan bộc hiện, rồi hấn vỗ tay vào trán chách chách, hấn gọi to:

- Cao xanh! Cao xanh! Cuối cùng rồi hiền đệ cũng thành công.

Triển Mộng Bạch sững sờ trước thái độ của Dương Toàn.

Dương Toàn lại chụp tay Triển Mộng Bạch, đồng thời thốt:

- Ngu huynh lo sợ cho hiền đệ quá chừng! Ngu huynh cứ tưởng là địch nhân không dung thứ cho hiền đệ! Ngu huynh bồn chồn quá, không thể ở một chỗ mà chờ, phải chạy lên theo, xem có việc chi xảy ra chẳng.

Rồi hấn khóc, những hạt lệ cảm xúc tuôn ra, kết thành giòng rơi lả chả.

Hấn tiếp qua nước nở:

- Cao xanh có mắt! Hiền đệ ơi! Nếu hiền đệ có mệnh hệ nào thì ngu huynh quyết liều chết trả thù cho hiền đệ! Trời cao có mắt, hiền đệ trở lại bình yên như thế này, ngu huynh sung sướng khôn nổi.

Triển Mộng Bạch hoang mang vô cùng, trầm nghĩ:

- Nếu thực sự hấn muốn hại ta, thì khi nào hấn lại lén lút lên núi tìm ta, bởi hấn đã bảo lên núi là mạo hiểm kia mà? Có lẽ hấn đã bị ai lừa, cứ tưởng là sự thật.

Bây giờ, Dương Toàn mới đưa tay vuốt mặt cho ráo lệ, mấy ngón tay hở ra một cách hữu ý, qua kẻ hở ngón tay, hấn quan sát thần sắc của Triển Mộng Bạch.

Niềm phẫn hận tiêu tan, Triển Mộng Bạch đã dịu thần sắc trở lại rồi.

Dương Toàn hết sức mừng rỡ, hấn hỏi:

- Cái con rắn độc màu hồng đó, hiền đệ đã để đâu? Ngu huynh...

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tiểu đệ không hề lấy được!

Dương Toàn cố ý sững sốt, hấp tấp hỏi tiếp:

- Thế thì... Việc gì đã xảy ra?...

Triển Mộng Bạch đáp:

- Sự tình dài giòng lắm đại ca! Hiện tại, tiểu đệ còn phải trở lên núi một lần nữa, và lưu lại đó ba hôm. Trong ba hôm, nếu tiểu đệ không trở lại thì...

Triển Mộng Bạch không nói hết cái ý của chàng. Cái ý đó rất dễ hiểu, là nếu chàng không trở xuống thì Dương Toàn tùy tiện trở về Ngạo Tiên Cung, thông tri Lam Thiên Chùy cho tiên sanh đừng mong đợi nữa.

Dương Toàn vội hấp tấp:

- Hiền đệ đã xuống đây rồi, thì tuyệt đối không nên mạo hiểm trở lên đó nữa.

Triển Mộng Bạch chưa kịp nói gì thì bỗng có tiếng gọi chàng từ trên núi vọng xuống.

Chàng lập tức đẩy Dương Toàn ra xa rồi thốt:

- Đại ca xuống núi gấp đi...

Người gọi chàng chừng như đang chạy xuống, tiếng gọi vang lên càng phút càng gần.

Chàng quay mình chạy lên, nghinh đón người từ trên chạy xuống.

Người gọi chàng chính là thiếu phụ áo đỏ.

Chàng gặp bà rồi, dừng chân lại hỏi:

- Tiền bối có điều chi phân phó?

Thiếu phụ áo đỏ đáp:

- Ta vốn không có cái ý dự vào việc riêng tư của người, song bỗng nhiên ta nghĩ ra là người xuống núi không ngoài mục đích tìm kẻ đã lừa người suýt chết, do đó ta phải chịu khó chạy theo người.

Triển Mộng Bạch giật mình, trở liền:

- Vừa rồi trong cơn phần uất, tại hạ quyết xuống núi tìm gặp kẻ đó. Song nghĩ lại là sau khi hấn lừa tại hạ rồi, ắt đã bỏ đi nơi khác. Cho nên tại hạ bỏ dở việc tìm hấn, trở lên núi, không ngờ lại gặp tiên bối.

Phụ nhân áo đỏ gật đầu:

- Phải! Hấn đã lừa người rồi, thì khi nào lại dám còn lẩn quẩn ở dưới đó!

Bình sanh, Triển Mộng Bạch chưa hề nói ngoa đến nửa tiếng, bây giờ vì người anh em vừa kết nghĩa, bắt buộc chàng phải bịa chuyện như vậy, chàng hổ thẹn vô cùng.

Triển Mộng Bạch hấp tấp chuyển hướng sang chuyện khác:

- Phải chăng tiên bối có điều chi cần nói với tại hạ? Chẳng hay có việc gì quan trọng khiến tiên bối phải dăm chiêu như thế?

Phụ nhân áo đỏ thẩn thờ một lúc, niềm thống khổ từ từ hiện lên gương mặt bà, dừng chân lại đó một lúc, bà quay mình trở lên đỉnh núi.

Triển Mộng Bạch cũng lặng lẽ theo sau.

Cả hai âm thầm đi như thế một lúc nữa, cuối cùng phụ nhân phá tảng im lặng, buột miệng thở dài, buông một câu hỏi hơi ngớ ngẩn:

- Hai mươi bảy năm qua rồi! Đúng là hai mươi bảy năm. Người có biết hay không chứ?

Làm gì Triển Mộng Bạch biết được việc xa xưa của bà? Bà là ai, tên họ gì, hiện tại chàng còn chưa biết, thì làm gì chàng biết được những việc đã xảy ra trong đời bà.

Phụ nhân áo đỏ lại thở dài, nói tiếp:

- Hai mươi bảy năm qua, ta không hề vượt qua tấm bia "Cấm địa" ở giữa đường lên núi đó, ta không hiểu trên giang hồ, có những biến chuyển như thế nào!

Triển Mộng Bạch thản nhiên:

- Thì... cũng toàn những trò tranh chấp vì lợi vì danh. Và cũng là những cuộc thanh toán vì ân oán tình cừu. Tuồng đời như muôn thuở, có khác chẳng là không gian khác, thời gian khác, đương sự nhân khác mà thôi.

Phụ nhân áo đỏ trầm ngâm một lúc:

- Trong mấy năm gần đây, Triều Dương phu nhân và Liệt Hỏa phu nhân có được bình an chăng?... Cả hai đã thành hôn hay vẫn còn đơn độc?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Theo tại hạ hiểu thì hai bà vẫn còn phòng không gối chiếu!

Phụ nhân áo đỏ thở ra:

- Hồng nhân đa bạc mạng! Từ thiên cổ, định lệ đó chẳng biến thiên. Ngẫm lại buồn thay cho những ai có chút tài lẫn sắc! Tạo vật luôn luôn chơi trò mâu thuẫn, cho tay này, lấy tay khác. Chung qui chỉ là những ảo ảnh để lừa con người mãi ngụp lặn trong lẩn quẩn của vinh hư! Tại vật còn tật đổ, thì nói chi con người không tranh chấp quáng mù, cuồng loạn! Ta biết lắm, biết từ lâu rồi, chẳng khi nào hai bà ấy được xứng tâm mãn ý khi tuổi đời chồng một chồng hai! Cái số kiếp của cả hai là tịch mịch, dù cho hai bà cố vùng vẫy thế nào, cũng chẳng thoát khỏi gọng kiềm của tạo hóa!

Phụ nhân cảm thấy tuồng đời có khác nào Triền Mộng Bạch cảm khái!

Cả hai lặng lẽ đi trong khu đất lợp hoa tàn, những mảnh cúc tả tơi còn chộp chộp bay theo gió xoáy. Những cánh hoa vàng hiệp lại thì đẹp làm sao, nhưng rã rời nhau thì có vẻ thê thảm vô cùng.

Hoa vàng rụng rơi kia, có phải chẳng là những mảnh tim của lớp người tuyệt vọng trên địa hạt cảm tình?

Và phụ nhân kia có thuộc vào số người tuyệt vọng đó chẳng?

Nếu đúng thì phụ nhân kia ngày trước ắt đã có lúc sống trong vàng son, ngày trước hẳn là một tay oanh liệt

Phụ nhân dừng chân lại.

Bà điểm một nụ cười thê thảm, heo hắt hơn đóa hoa tàn rơi trên mặt đất:

- Ta cứ mãi nói chuyện với người, quên mất là nên bảo người phải rời đây cho sớm.

Triền Mộng Bạch cũng cười, một nụ cười bất đắc dĩ:

- Tại hạ còn phải ở lại đây chờ Thiên Hình lão nhân, đi chưa được đâu, phu nhân ạ!

Phụ nhân áo đỏ thở dài:

- Cái tánh của lão tà nóng hơn lửa đỏ. Trên giang hồ này, ai cũng biết thế. Người nên đi gấp là hơn. Giá như lão ấy có phản kháng gì thì đã có ta. Ta sẽ đảm đương tất cả vì dù sao chính ta cũng đã xúi giục người phá tan hoa viên của lão.

Triền Mộng Bạch lắc đầu:

- Điều cố kỵ nhất trong đời tại hạ là sự thất tín.

Phụ nhân áo đỏ bất mãn:

- Nếu lão ta nhất định tìm người mà giải quyết bất bình thì chẳng còn một ai trên đời này ngăn chặn lão nổi, hà tất người phải khổ tâm tự mình tìm đến lão? Ta cứ tưởng, người cứ để cho lão tìm người, nếu người cứng rằng quá, ta chỉ sợ...

Triền Mộng Bạch ngẩn cao mặt, chận lời:

- Phu nhân sợ tại hạ phải chết? Chết mà giữ được chữ tín, thì cái chết cũng đáng giá lắm chứ phu nhân.

Phụ nhân áo đỏ hứ lên một tiếng:

- Thế ra, người cũng biết trọng lời?...

Triền Mộng Bạch lạnh lùng:

- Dù sao, ít nhất tại hạ cũng phải biết phân biệt thị phi chứ? Đã làm một điều lỗi, thì phải nhìn nhận. Chỉ có những con người hèn hạ mới trốn tránh cái lỗi của mình.

Trong ánh mắt của phụ nhân, một niềm vui hiện ra, bà thầm khâm phục con người trẻ tuổi đó.

Bỗng nhiên, có một tiếng hú đâu đó vọng lên.

Phụ nhân thốt:

- Lão đó đã đến rồi đó nhé, ta không tiện có mặt tại nơi đây, người phải hết sức mà cẩn thận đấy!

Bà vừa khuất, lão nhân cao lớn cũng vừa đến nơi.

Công Tôn Thiên Hình nhìn Triển Mộng Bạch từ đầu đến chân, đoạn cao giọng tán:

- Có hạng lắm! Lão phu cứ tưởng là người đã cút mất rồi!

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Muốn đánh hay muốn phạt, lão tiền bối cứ nói, tại hạ sẵn sàng tiếp nhận!

Thiên Hình lão nhân hừ một tiếng:

- Nếu phạt, lão phu sẽ phạt rất nặng, người có chịu nổi hay không?

Triển Mộng Bạch bĩu môi:

- Nếu là một hình phạt hợp lý, thì tại hạ nhất định cúi đầu thọ nhận, chẳng hề phản kháng.

Thiên Hình lão nhân cười lớn:

- Hay chưa! Tiểu tử thông minh quá chừng! Nghe oai danh của lão phu, đã biết vậy mà chẳng dám phản kháng! Có lẽ người nghĩ là lão phu phạt nhẹ?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Giả như tại hạ lầm lỗi, thì dù người phạt tại hạ là một kẻ hèn mạt, tại hạ cũng chấp nhận như thường. Còn như tại hạ không tội tình gì, hoàng thiên xuống đây uy hiếp, chưa chắc tại hạ biết sợ!

Thiên Hình lão nhân chớp mắt:

- Khu hoa cúc của lão phu bị hai bàn tay người hủy diệt, lỗi do nơi bàn tay người, lão phu muốn chặt đứt hai bàn tay đó người phản kháng hay không?

Triển Mộng Bạch hét lên:

- Hoa tàn, hoa diệt, hoa sẽ đâm chồi, sanh nụ, hoa sẽ nở lại, còn bàn tay đâu có thể chặt rồi, lại sanh ra nữa? Hình phạt đó không hợp tình, hợp lý, tại hạ tiếp nhận thế nào được?

Lão nhân cười vang:

- Đúng! Đúng quá!

Lão suy nghĩ một chút, đoạn tiếp:

- Nếu vậy, thì người cứ vun trồng lại khu hoa viên cho lão phu. Hình phạt này người nghĩ có hợp lý không?

Triển Mộng Bạch sững sờ, buông gọn:

- Hình phạt này nhẹ quá!

Thiên Hình lão nhân cười lạnh:

- Người cho là nhẹ à? Người có biết không, loại cúc đó rất hiếm và rất khó trồng. Đừng tưởng trồng trọt nó là dễ. Lão phu lòng ròng mười mấy năm mới trồng được khu hoa như thế!

Triển Mộng Bạch rùn vai:

- Lão tiền bối đã trồng được, thì tại hạ cũng phải trồng cho được!

Thiên Hình lão nhân gật gù:

- Tốt! Vậy người cứ xới khoảng đất này, chiều sâu đúng ba thước, không thể xới cạn hơn, dù là một phân, một ly.

Lão đưa cho Triển Mộng Bạch một cái cuốc rồi dặn:

- Từ trước đến sau, từ tả qua hữu, mỗi tấc đất mỗi xới, xới thật kỹ đừng làm dối trá. Biết chứ?

Lão trở vào gian nhà cỏ.

Lão lại gọi vọng ra:

- Lúc làm xong rồi, thì cho lão phu biết!

Cánh cửa đóng lại, tuy cửa gỗ, song cũng vang lên một tiếng bình.

Lão không bận tâm về Triển Mộng Bạch nữa.

Triển Mộng Bạch ngẩng đầu nhìn lên, ước độ thời gian, thở dài, nghĩ:

- Nếu làm không ngừng tay, thì ít nhất cũng phải đến sáng mai ta mới xới trọn vẹn khoảnh đất này.

Chàng bắt đầu làm việc.

Nhưng, nhát cuốc đầu tiên làm cho chàng sửng sốt, tâm tư trầm động nặng nề.

Đất cứng quá, chàng cố gắng chém cuốc rất mạnh, cứ tưởng lã lưỡi cuốc sẽ xuống sâu, ngờ đâu nó chỉ lún một tí.

Như thế, làm gì trong thời gian vừa ước lượng đó chàng có thể hoàn thành công tác?

Chàng cắn răng, vùng cuốc xới liên hồi.

Triển Mộng Bạch cuốn đến lúc trăng xuống khuất đầu non, sao thưa dần, mờ dần, chàng nghe hai cánh tay mỏi nhừ, toan dừng công tác, song nhìn qua khoảnh đất, thấy còn hơn nửa phần chưa xới.

Như vậy, là công tác chưa hoàn thành, chưa hoàn thành thì phải tiếp tục cho hoàn thành, chẳng thể bỏ dở!

Cái ý thì muốn tiếp tục, song sức lực lại quá kiệt xệ, chàng không thể cưỡng được.

Chàng ngã ngay tại chỗ, mừng tượng như quả mít rơi, đôi mắt nhắm nghiền.

Chàng đi vào cõi mộng.

Mãi đến ngày thứ hai, chàng mới tỉnh dậy. Lúc chàng mở mắt thì dương quang đã chiếu rọi khắp bốn phương trời.

Bên cạnh chàng có một bình nước trong, và vài vắt cơm lạnh để cạnh sẵn đó.

Đang đói, thấy có thức ăn, thức uống, chàng cứ ăn, cứ uống. Ăn uống rồi, lại tiếp tục công việc.

Ngày thứ hai, chàng làm việc lâu hơn ngày thứ nhất, nhưng kết quả lại kém hơn ngày trước.

Tuy nhiên khoảnh đất cũng đã được xới đều phần lớn, chỉ còn lại độ một vuông nhỏ thôi.

Chàng nhếch nụ cười khổ.

Chàng lại nằm lăn ra tại chỗ, ngủ vùi đến ngày thứ ba. Khi thức dậy, chàng cảm thấy cái đau gia tăng, toàn thân mỏi nhừ, mấy vết thương củ bắt đầu nhức nhối trở lại.

Chàng cố gắng hoàn thành công tác. Thiên Hình lão nhân bảo phải xới sâu ba thước, chàng còn bới sâu hơn. Khi chàng cuốc xong khoảnh đất, thì hoàng hôn xuống, hoàng hôn của ngày thứ ba.

Chỉ còn vài nhát cuốc nữa là dứt khoát phần phạt, bỗng nổi lên một tiếng keng, tiếng kim khí chạm vào nhau.

-- o O o --